Μὲ τὴν ἐπικειμένην ἔναρξιν τοῦ Πανεπιστημίου ἀρχίζει καὶ μία νέα σελὶς εἰς τὴν Ἱστορίαν τῶν Πατρῶν. Εὐχόμεθα, οἱ ἁρμόδιοι καὶ μάλιστα οἱ κ.κ. Καθηγηταί, νὰ λαμπρύνουν τὴν Σελίδα αὐτήν, εἰς τὴν ὁποίαν νὰ εἶναι ἐντόνως ἔκτυπος ἡ ὑγιὴς Πνευματικότης.

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

Τὸ προχθεσινὸν ἀποτρόπαιον ἔγκλημα ἐξακολουθεῖ νὰ κρατῇ εἰς συγκίνησιν τοὺς συμπολίτας. Εἴθε ἡ συγκίνησις, ἡ ὁποία βεβαίως θὰ περάσῃ, νὰ μετουσιωθῇ διὰ τοὺς πολλοὺς εἰς συναίσθησιν τῆς ἀτομικῆς εὐθύνης διὰ τὰς ἀποκαρδιωτικὰς αὐτὰς ἐκδηλώσεις τῆς Κοινωνίας.

ΜΕ ΤΗΝ ΩΜΗΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

ΜΕΡΙΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ
ΔΙΑ ΤΟΝ ΓΕΩΡΓ. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

Τοῦ δικηγόρου κ. ΚΩΣΤΑ ΜΥΤΤΑ

Ὁ κ. Γ. Παπανδρέου συνηθίζει νὰ λέγῃ πάντοτε, κατὰ τρόπον ἐπιγραμματικὸν «...δὲν κάμνομεν ἐπιλογὴν τυράννων, ἀρνούμεθα ἁπλῶς τὴν τυραννίαν...». Τὸ δόγμα αὐτὸ εἶναι πράγματι σοφὸν καὶ κανείς, μὲ ἀντικειμενικὴν κρίσιν καὶ σκέψιν, δὲν μπορεῖ νὰ ἀρνηθῇ τὴν ἀξίαν, τὴν ἔννοιαν καὶ τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ.

Ἀλλ' αὐτὸ ὅμως ἔρχεται εἰς ἀντίθεσιν μὲ τὰ ἔργα καὶ τὴν ἐν γένει πολιτείαν τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ε. Κ. Διότι, ὅταν αὐτὸς ἐνθαρρύνῃ τὸν υἱόν του εἰς τὴν ἐγκαθίδρυσιν μιᾶς στυγνῆς τυραννίας, ὡς αὕτη ἐμφανίζεται ἀπὸ τὴν πολύκροτον ὑπόθεσιν ΑΣΠΙΔΑ, δὲν μπορεῖ νὰ ὁμιλῇ διὰ τὸ θέμα αὐτὸ καὶ μάλιστα κατὰ τρόπον προκλητικὸν καὶ ἐξοργιστικόν. Ὅταν αὐτὸς συνεργάζεται φανερὰ πλέον καὶ εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς πολιτικῆς δραστηριότητος μὲ τὴν ΕΔΑ, ἡ ὁποία, ὡς γνωστόν, ὑπονομεύει τὴν ἐθνικήν μας ἀνεξαρτησίαν, δὲν μπορεῖ νὰ παριστάνῃ τὸν ἐθνικὸν ἡγέτην καὶ νὰ ἀξιῇ ἀπὸ τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν νὰ τοῦ ἀναθέσῃ τὴν διακυβέρνησιν τῆς χώρας. Ὅταν δὲν βρέθηκε νὰ πῇ δυὸ λέξεις διὰ τὴν πρόσφατον βουλγαρικὴν κατασκοπείαν εἰς βάρος τῆς χώρας μας, διὰ νὰ μὴν ἐνοχλήσῃ τοὺς ἐν τῇ Βουλῇ καὶ τῷ πεζοδρομίῳ συνεργάτας τους, δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ ἐμφανίζεται ὡς ὑπέρμαχος δήθεν τῶν ἐθνικῶν μας συμφερόντων. Ὅταν λέγῃ ὅτι ἡ Δικαιοσύνη εἶναι τὸ ὄχυρὸν τῆς Δημοκρατίας, εἶναι ἀνεπίτρεπτον νὰ ὑβρίζῃ καὶ νὰ προπηλακίζῃ τὴν Ἑλληνικὴν Δικαιοσύνην. Ὅταν ἀρνῆται νὰ ἐπικρίνῃ καὶ νὰ σχολιάσῃ τὴν στάσιν καὶ τοὺς λόγους τοῦ υἱοῦ του κατὰ τὴν ἐκ τῶν Σκαδιναυϊκῶν χωρῶν ἐπιστροφήν του, παρ' ὀλίγον ἔλλειψε νὰ προκαλέσῃ κρίσιν εἰς τὰς σχέσεις Ἑλλάδος – Δανίας – Σουηδίας, αὐτὸ σημαίνει, ὅτι δὲν τὸν ἐνδιαφέρει ἡ διεθνὴς ἀνυποληψία καὶ ἀπομόνωσις τῆς χώρας μας. Ὅταν αὐτὸς ὁμιλῇ διαρκῶς, σὰν νὰ εἶναι ἐπὶ θύραις, περὶ δήθεν ἐπικειμένης διακτατορίας, χωρὶς νὰ ἔχῃ πρὸς τοῦτο στοιχεῖα ἢ ἐκδηλώσεις οἱουδήποτε παράγοντος τῆς πολιτειακῆς ζωῆς, ἐνῷ ὁ ἴδιος δὲν εἶναι ἐν τάξει, ἀφοῦ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του ἐκαλλιεργεῖτο μὲ γοργὸν ρυθμὸν καὶ συνετηρεῖτο ἡ σκέψις καὶ ἡ ἀπόφασις περὶ δικτατορίας, μὲ ἡγέτην τὸν υἱόν του, εὑρίσκεται εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὴν νοημοσύνην καὶ πρὸς τὸ συναισθηματικὸν κόσμον τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, ὁ ὁποῖος τὸν ἔχει διδάξει κατὰ τὴν μακρὰν περίοδον τῆς πολιτικῆς του ζωῆς, ὅτι γνωρίζει νὰ τιμωρῇ τοὺς ἐκμεταλλευτὰς τῆς δυστυχίας του. Ὅταν βλέπῃ σήμερον τὴν οἰκονομικὴν τοῦ τόπου κακοδαιμονίαν καὶ τὴν ἀποδίδῃ εἰς τὴν ἐνεστῶσαν Κυβέρνησιν, ἐνῷ τοῦτο εἶναι ἔργον ἰδικόν του, ἐν ταὐτῷ δὲ καὶ τῆς σημερινῆς Κυβερνήσεως, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἡγετικὰ στελέχη τοῦ κόμματός του, ὥστε ἀμφότεροι νὰ εἶναι ἀλληλεγγύως καὶ εἰς ὁλόκληρον ὑπεύθυνοι ἐναντι τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, εἶναι ἀνεπίτρεπτον εἰς αὐτὸν νὰ ἐμφανίζεται ὡς τιμητὴς διὰ πράξεις καὶ παραλείψεις διακεκριμένων στελεχῶν τοῦ κόμματός του, ἡ δρασις τῶν ὁποίων διεγράφετο ὑπὸ τὰς ὁδηγίας του καὶ τὰς εὐλογίας του.

Εἶναι κρῖμα, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ὁ τόπος μας νὰ κλυδωνίζεται καὶ νὰ συνταράσσεται ἀπὸ τὸ πεῖσμα καὶ τὴν ἀθεράπευτον φιλοδοξίαν τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Ε. Κ. Ἂς ἀποσυρθῇ ἀπὸ τὴν πολιτικὴν ζωήν, μιὰ καὶ δὲν τοῦ ἐπιτρέπει τὴν περιτέρω πολιτικὴν δρᾶσιν οὔτε ἡ ἡλικία, οὔτε ἡ ὑγεία. Καὶ ἂς εἶναι βέβαιος, ὅτι αὐτὸ θὰ ἐρμηνευθῇ ἀπὸ οἱονδήποτε ἀντικειμενικὸν καὶ καλόπιστον κριτὴν ὡς μεγάλη ἐθνικὴ ὑπηρεσία. Καί, πέραν τούτου, θὰ σταματήσῃ ἡ περαιτέρω φθορὰ τῆς προσωπικότητός του, διὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἱστορικὸς τοῦ μέλλοντος πολλὰ θὰ ἔχῃ νὰ γράψῃ.

Δὲν ἔχει νὰ πάθῃ τίποτε ἡ Δημοκρατία ἂν φύγῃ ὁ κ. Γ. Παπανδρέου, διότι ἡ Δημοκρατία ἀπὸ κανένα δὲν κινδυνεύει. Μόνον ἀπὸ τὸν Ἀρχηγὸν τῆς Ε. Κ. κινδυνεύει, ποὺ θέλει μίαν τῶν ἄκρων Δημοκρατίαν, ἡ ὁποία, εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτήν, εἶναι μία τυραννία ὑπὸ τὴν χειροτέραν μορφήν. Ἡ ἐξαλλοσύνη,, ποὺ ἀκολουθεῖ τὸν τελευταῖον καιρόν, ἀπότοκος μιᾶς νευρικότητος, ἐξ ἀφορμῆς τῶν ἀλλεπαλλήλων ἐθνικῶν σφαλμάτων τοῦ υἱοῦ του, δὲν εἶναι ποτὲ δημιουργικὴ ἀφετηρία εἰς τὴν ἱστορίαν ἑνὸς λαοῦ. Δὲν εἶναι ἐπιτετραμμένον εἰς αὐτὸν νὰ καπηλεύεται τὴν ἔννοιαν τῆς Δημοκρατίας μὲ τὴν συνεχῆ καὶ ἐμετικὴν ἐπωδόν: «...ἡ Δημοκρατία θὰ νικήσῃ...», διότι τὴν Δημοκρατίαν, ἀφοῦ τὴν δημιουργήσωμεν, πρέπει καὶ νὰ τὴν προστατεύσωμεν, διότι καὶ αὕτη δὲν εἶναι ἀπόρθητος. Δὲν εἶναι δυνατὸν ὅμως νὰ νοηθῇ προστασία τῆς Δημοκρατίας μὲ συνεργάτας τοὺς κομμουνιστάς, ἡ πολιτικὴ τῶν ὁποίων, ὡς γνωστόν, ἀποβλέπει εἰς τὸν ἐκτοπισμὸν τοῦ Δημοκρατικοῦ Πολιτεύματος καὶ εἰς τὴν ἐγκαθίδρυσιν ἑνὸς ὁλοκληρωτικοῦ καθεστῶτος μὲ τὰς ἐντεῦθεν συνεπείας εἰς βάρος τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, ὁ ὁποῖος, ἐνῷ ἐπὶ τῆς Κυβερνήσεως τῆς βετίας ἔνοιωσε γαλήνην, ἀσφάλειαν καὶ οἰκονομικὴν εὐστάθειαν, ἀντιθέτως, σήμερον περνᾷ στιγμὰς ἀγωνίας, οἰκονομικῆς κακοδαιμονίας καὶ ἀνησυχίας.

Ἀμαλιάς

ΚΩΣΤΑΣ Ν. ΜΥΤΤΑΣ
Δικηγόρος

ΣΧΟΛΙΟ ΣΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ (Λουκᾶ ιη' 18-27)

Ὁ μοιραῖος δεσμὸς

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΥΡΟΥ ΣΕΡΕΤΗ, καθηγητοῦ

Νοσταλγὸς τῆς αἰωνιότητος εἶναι ὁ σημερινὸς ἀξιοζήλευτος ἄνθρωπος τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου. Ἀπευθύνει στὸν Κύριο ἕνα ἀπαιτητικὸ καὶ πυρωμένο ἐρώτημα: «Τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω;».

Τακτικὸς τηρητὴς τῶν ἀρνητικῶν παραγγελμάτων τοῦ νόμου, αἰσθάνεται κάποιες ἀνησυχίες κοὶ πλησιάζει δειλά, μὲ μιὰ κρυφὴ ἐπιφυλακτικότητα, τὸν Ἰησοῦ καὶ τὸν ἐρωτᾷ. Γρήγορα ὅμως μετανόησε γιὰ τὴν ἐρώτησί του! Ἡ ἀπάντησις ποὺ πῆρε τὸν ἐλύπησε. Βαρειὰ σκιὰ ἀπλώθηκε στὸ προσωπό του. Σκυθρωπάζει καὶ ὑποχωρεῖ, ὅταν μαθαίνῃ ὅτι γιὰ τὴν κορυφὴ τῆς τελειότητος ποὺ ἀναζητεῖ ἀπαιτεῖται ἡ θυσία τῶν ὑπαρχόντων του. Στὸ ἄκουσμα τῶν λόγων τοῦ Ἰησοῦ «περίλυπος ἐγένετο». Διασχίζει τὰ πλήθη σκυμμένος πρὸς τὰ κάτω καὶ ἐξαφανίζεται. Χάνεται μέσα στοὺς πολλούς. Ἔμεινε ἄγνωστος. Ἕνα ἀνώνυμο παράδειγμα ἀποφυγῆς!

Καὶ ὁ Ἰησοῦς, ποὺ τὸν εἶχε συμπαθήσει γιὰ τὴν δίψα τῆς τελειότητος, ἐπόνεσε γιὰ τὸν ἰδεολόγο ποὺ χάθηκε στὸ τέλμα τῆς ὑλοφροσύνης. Καὶ ξεστόμισε τότε τὸν θλιβερὸ ἀφορισμό, ποὺ ἀποτελεῖ κατακόρυφο κτύπημα κατὰ τῆς πλουτομανίας: «Πῶς δυσκόλως οἱ τὰ χρήματα ἔχοντες εἰσελεύσονται εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ!».

Δοῦλος καὶ λάτρης τῆς πλουτομανίας ὁ πολὺ καθὼς πρέπει ἄνθρωπος τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου δὲν μπόρεσε νὰ σπάσῃ τὸ μοιραῖο δεσμό. Τὸ εἴδωλο τοῦ μαμμωνισμοῦ τὸν κράτησε μακρυὰ ἀπὸ τὸ ἰδανικό του!

★

Ἀλλὰ ἡ ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται. Πολλὲς φορὲς καὶ ἐμεῖς ἀχόρταγοι νοσταλγοὶ τῆς κορυφῆς, μένομε καρφωμένοι στὰ χαμηλά. «Στοὺς ἑλώδεις πρόποδες τῶν ὑψηλῶν ὁραματισμῶν». Μᾶς συναρπάζει ἡ αἴγλη τῆς κορυφῆς, ἀλλὰ μᾶς κουράζει ὁ κοπος τῆς ἀνηφοριᾶς. Λιμνάζομε στὸ τέλμα, ἄβουλοι δεσμῶτες κάποιου πάθους, ἐλπίζοντες προσκυνητὰ κάποιου εἰδώλου, ποὺ λέγεται «σαρκικὸ φρόνημα».

Αὐτὴ ἡ σαρκολατρεία τῆς ἐποχῆς μας, αὐτὴ ἡ θεοποίησις καὶ εἰδωλοποίησις τοῦ ἐγὼ μὲ ὅλες τὶς ἀτυχεῖς ἐκδηλώσεις της, ἔχει στραγγαλίσει κάθε ἀνώτερη ἔφεσι.

Πιστεύομε τὸ «ἐγὼ» μας ὡς κέντρο τοῦ σύμπαντος. Ὅ,τι πράττομε, τὸ πράττομε γιὰ τὸν ἑαυτό μας. Τὸ πᾶν, γῆ καὶ οὐρανό, τὸ βλέπομε μὲ μοναδικὸ κριτήριο τὸ συμφέρον μας τὸ πρόσκαιρο. Ἂν μᾶς ἄνοιγαν τὸ κρανίο, θὰ ἔβλεπαν μέσα ἕνα πλέγμα ἀπειροπληθῶν νημάτων, σκέψεων, ἰδεῶν, πόθων, φόβων, συμπαθειῶν, ἀντιπαθειῶν, συγκινήσεων, ποὺ καταλήγουν ὅλα σ' ἕνα. Στὸ «ἐγώ» μας. Καὶ τὸν οὐρανὸ ἀτενίζομε, ὅπως ὁ «ἄρχων» τοῦ Εὐαγγελίου, γιὰ νὰ τὸν κάνουμε δορυφόρο τοῦ ἐγωκεντρισμοῦ μας. Φροντίζομε πῶς νὰ τὸν... δωροδοκήσουμε μὲ διαφόρους φαρισαϊσμοὺς ἐξωτερικῆς εὐλαβείας. Τὸν θέλομε ὑπηρέτη τῶν ταπεινῶν συμφερόντων μας. Ἔτσι ἡ σχέσις μας μὲ τὸ θεῖο εἶναι σχέσις «ἐμπορική»! Μὲ μηδαμινὸ τίμημα ἐπιθυμοῦμε νὰ ἐξαγοράσουμε τὴν αἰώνιο ζωή. Προσφέρομε ὅ,τι μᾶς κοστίζει πιὸ λίγο, γιὰ νὰ ἀποκτήσωμε τὸν αἰώνιο θησαυρό. Γιὰ πνεῦμα θυσίας οὐδεὶς λόγος. Σὲ καθημερινὴ ἐφαρμογὴ τὸ ἄξιο θρήνου σύνθημα «οἱ ἄλλοι γιὰ τοὺς ἄλλους. Ὁ καθένας γιὰ τὸν ἑαυτό του». Θεωροῦμε πολὺ φυσικὸ τὴν θυσία τοῦ Χριστοῦ μας γιὰ χάρι μας. Ἐπίσης πολὺ φυσικὸ θεωροῦμε καὶ τὴν θυσία τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν Ἁγίων καὶ τῶν Μαρτύρων. Ποτὲ ὅμως δὲν θεωροῦμε φυσικὸ νὰ θυσιάσωμε ἐμεῖς κάτι γιὰ τοὺς ἄλλους. Ἐμεῖς περιοριζόμεθα νὰ τοὺς κάμνωμε τὴν τιμὴ νὰ ἀπολαμβάνωμε τὴν θυσία τους!

★

Ἐκεῖνος ποὺ ἄκουσε σαφῆ καὶ ἀδιαμφισβήτητο τὴν πρόσκλησι τῆς αἰωνιότητος καὶ «ἀπῆλθε λυπούμενος» πρέπει νὰ μᾶς διδάξῃ ἀρνητικὰ σήμερα. Ἡ θεραπεία ἀπὸ τὸ σαρκικὸ φρόνημα, τὸν δεσμὸ αὐτὸν πρὸς τὰ πρόσκαιρα καὶ τὰ χιμαιρικά, ὑπάρχει. Εἶναι τὸ πνεῦμα τῆς θυσίας. Πρέπει νὰ συνειδητοποιήσωμε μιὰ ἀλήθεια: ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ δὲν εἶναι μόνο Σύμβολο θυσίας γιὰ τὸν πιστό. Πρέπει νὰ εἶναι σύμβολο καὶ πραγματικότης. Μὲ τὸν σταυρὸ τῆς θυσίας θὰ κάνωμε συντροφιὰ τοῦ Μεγάλου Σταυροφόρου. Ἂν δὲν κοπῇ ὁ μοιραῖος δεσμὸς μὲ τὸ πνεῦμα τῆς ὑλοφροσύνης, θὰ φεύγωμε κι' ἐμεῖς μακρὰν τοῦ Ἰησοῦ «λυπούμενοι». Ἂν κοπῇ ὁ δεσμὸς μὲ τὴν θυσία, ἐξαίσια θὰ εἶναι ἡ προοπτική.

ΣΤΑΥΡΟΣ Σ. ΣΕΡΕΤΗΣ

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Ο ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΧΡΗΜΑ

Τῶο κ. Γ. Χ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΑΔΟΥ, φιλολόγου καθηγητοῦ

Β΄ (τελευταῖον)

Οὐδεὶς ὅμως δύναται νὰ ἀμφισβητήσῃ ὅτι χάριν τῶν χρημάτων οἱ ἄνθρωποι ἀνέκαθεν ἐχρησιμοποίησαν τὰς σωματοπνευματικὰς των δυνάμεις διὰ τὴν πρόοδον τοῦ πολιτισμοῦ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, παντοίας τέχνας καὶ μηχανὰς εὑρόντες. Ὁ πλοῦτος, ἡ ἀπόκτησις χρημάτων ὑπῆρξε καὶ εἶναι τὸ βασικώτερον κίνητρον δημιουργίας ἀγαθῶν πολιτισμοῦ. Ἡ προσδοκία προσπορισμοῦ χρημάτων πολλῶν ἐδημιούργησεν ὅ,τι λαμπρόν, καλόν, χαρίεν καὶ ὑψηλὸν ὑπάρχει μεταξὺ τῶν θνητῶν.

«καὶ νὴ Δί' εἴ τι γ' ἔστι λαμ-
(πρὸν καὶ καλὸν
εἴ χαρίεν ἀνθρώποισι, διὰ σὲ
(πλοῦτε) γίγνεται».
144—145)

καὶ «τέχναι δὲ πᾶσαι διὰ σὲ
(καὶ σοφίσματα
ἐν τοῖσιν ἀνθρώποισιν ἐσθ' ηὑ-
(ρημένα».
(στ. 160—161)

Διὸ στασιμότης θὰ ἐπέλθῃ εἰς ὅλα τὰ πεδία δραστηριότητος τοῦ ἀνθρώπου, ὅταν ὁ τυφλὸς πλοῦτος ἀναβλέψῃ καὶ πάλιν καὶ διανείμῃ ἑαυτὸν ἐξ ἴσου τοῖς μορτοῖς. Διότι τότε οὔτε τέχνην οὔτε σοφίαν τινὰ ἤθελε σπουδάσει κανείς:

«εἰ γὰρ ὁ πλοῦτος βλέψειε πά-
(λιν διανείμειέν τ' ἴσον αὖ-
(τὸν
οὔτε τέχνην ἂν τῶν ἀνθρώπων
(οὔτ' ἂν σοφίαν μελετῶν οὐ-
(δείς».
(510—512)

Ἀκόμη καὶ αἱ ἑταῖραι, περὶ ὧν εἰς προηγούμενα ἄρθρα ἐκτενῶς πως διέλαβον, τοὺς πλουσίους, χάριν τῶν χρημάτων, πλησίαζον, ἐνῷ τοὺς πτωχοὺς ἀπεφεύγουν.

«Ἐρᾷ δὲ Λαΐς οὐ διὰ σὲ
(πλοῦτε) Φιλωνίδου; (179)

καὶ «καὶ τὰς γ' ἑταίρας φασὶ
(τὰς Κορινθίας
ὅταν μὲν αὐτὰς τις πένης πει-
(ρῶν τύχῃ,
οὐδὲ προσέχειν τὸν νοῦν, ἐὰν
(δὲ πλούσιος
τὸν πρωκτὸν αὐτὰς εὐθὺς ὡς
(τοσοῦτον τρέπειν».
(στ. 140—152)

Ἐξ ἄλλου πολλοὶ ἀναφαίνονται φίλοι εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι εὑρωστοῦν χρηματικῶς, ὅπως λέγει καὶ ἡ παροιμία:

«ζεῖ χύτρα ζῇ φιλία».
Ὡς χαλεπὸν εἰσὶν οἱ φίλοι
οἱ φαινόμενοι παραχρῆμ', ὅταν
πράττῃ τις εὖ».
(στ. 782—783)

Εἰς τοὺς «Σφῆκας», κωμῳδίαν διὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀριστοφάνης χλευάζει τὰ ὀχλοκρατικὰ δικαστήρια τῶν Ἀθηναίων καὶ τοὺς δικαστάς, οἱ ὁποῖοι ἐκδικάζουν τὰς ὑποθέσεις τῆς ἁρμοδιότητός των κατὰ τὰ ἰδικά των συμφέροντα, ἀναφέρεται ὅτι συμβαίνει ἐνίοτε οἱ ἄνθρωποι, ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ οἴνου, νὰ κτυποῦν καὶ νὰ σπάζουν θύρας, ἀλλ' ἔπειτα, ἀφοῦ ἔλθουν εἰς ἑαυτούς, νὰ πληρώνουν «τὰ σπασμένα».

«ἀπὸ γὰρ οἴνου γίγνεται
καὶ θυροκοπῆσαι καὶ πατάξαι
(καὶ βαλεῖν,
κἄπειτ' ἀποτίνειν ἀργύριον ἐκ
(κραιπάλης».
(στ. 1253—1255

Εἰς τοὺς «Ἱππεῖς» σκώπτεται δεινῶς ὁ δημαγωγὸς Κλέων, ὅστις κάποτε προσεπάθησε νὰ συκοφαντήσῃ τὴν καταγωγὴν τοῦ ποιητοῦ. Ὁ Ἀριστοφάνης εἶναι ἀριστοκρατικός, ὡς καὶ πλεῖστοι ἄλλοι ἐργάται τοῦ πνεύματος, ὡς οἱ: Κρατῖνος, Ἑρμιππος, Μυρτίλος, Αἰσχύλος, Θουκυδίδης, Πλάτων, Ξενοφῶν, Θέογνις.

Εἰς ταύτην τὴν κωμῳδίαν γίνεται λόγος εἰς τρεῖς στίχους περὶ τοῦ πλούτου καὶ τῆς εὐτυχίας, τὴν ὁποίαν δοκιμάζουν οἱ πίνοντες:

«ὅταν πίνωσιν ἄνθρωποι, τότε
πλουτοῦσι, διαπράττουσι, νι-
(κῶσιν δίκας,
εὐδαιμονοῦσιν, ὠφελοῦσι τοὺς
(φίλους».
(στ. 92—94)

Εἰς τὰς «Ἐκκλησιαζούσας», διδαχθείσας τῷ 392 π.Χ., διακωμῳδεῖ τὰς περὶ χειραφετήσεως τῶν γυναικῶν καὶ τὰς περὶ κοινοκτημοσύνης ἰδέας. Εἰς ταύτας παρέχεται ἡ πληροφορία ὅτι ἡ γυνὴ εὐκολώτερον δύναται νὰ εὑρίσκῃ καὶ διατηρῇ χρήματα διὰ τοῦτο καὶ ταμίας καὶ διαχειριστὴς τῶν τοῦ οἴκου ὑπάρχει.

«χρήματα πρόϊζειν εὐπορώτα-
(τον γυνή». (στ. 236.

καὶ «... καὶ γὰρ ἐν ταῖς οἰκίσις ταύταις ἐκτρόπις καὶ ταμίαι-
(σι χρώμεθα». (στ. 211-212)

Εἰς τοὺς «Βατράχους» ἔνθα διακωμῳδεῖ τὸν Εὐριπίδην, τὸν ὁποῖον θεωρεῖ πολὺ κατώτερον τοῦ τραγικοῦ Αἰσχύλου, ἀναγινώσκομεν τὸν ἑξῆς λίαν χαρακτηριστικὸν διάλογον μεταξὺ Ἡρακλέους καὶ Διονύσου, ἀποδεικνύοντα τὴν μεγίστην δύναμιν τῶν χρημάτων, ἄνευ τῶν ὁποίων οὐδὲν ἔστι γενέσθαι τῶν δεόντων,

●——ΣΥΝΕΧΕΙΑ
ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

Η ΣΚΟΠΙΑ ΜΑΣ

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΤΗΤΕΣ

ΣΤΑΧΥΟΛΟΓΗΜΑΤΑ

Βεβαιώνει ὅτι χόρεψε καὶ συρτάκι! Ἡ ἀλλοδαπὴ φίλη της γιόρταξε καὶ στὴ συνάθροιση ὑπῆρχαν καὶ νέοι, ποὺ ἐνδιέφεραν τὴν λεπτὴ νέα. Γλέντι μέχρι πρωΐας. Κι' ἀκούγονταν στὴν αἴθουσα τῆς διασκεδάσεως ἀνάμικτα ἑλληνο - λατινικά! Ἡ γνωστή μας, ἀπὸ τὶς πλέον ντελικάτες ὑπάρξεις τῆς ὁμηγύρεως, ἐχαίρετο τὸ ξεφάντωμα τῶν ἄλλων. Ἡ ἴδια, παρὰ τὶς σύγχρονες ἀντιλήψεις της, κατέχεται ἀπὸ ρωμαντικὰ ἀδιέξοδα. Βυθίζεται συχνὰ σὲ συλλογισμοὺς καὶ πελαγοδρομεῖ στὴν προσπάθεια νὰ ἐναρμονίσῃ τὴν ψυχοσύνθεσή της μὲ τὰ σημερινὰ δεδομένα. Μεταφέρεται τακτικὰ στὴ βίλλα ποὺ πλασε ἡ φαντασία της, κάνει περιπάτους κάτω ἀπὸ τὶς δενδροστοιχίες της, χειροπιασμένη μὲ τὸ ἀρχοντόπουλο τῶν ὀνείρων της... Πόση δόση ἀφηρημάδας ἔχει λάβει, μὰ τὴν ἀλήθεια, σὲ κεῖνες τὶς στιγμές! Κι' ἂν τὴν ἀποσπάσῃς ἀπὸ τὸν κόσμο της, μοιάζει μὲ ἀγουροξυπνημένο ἔμφηβο τὸ πρωϊνὸ τῆς ἄνοιξης... Ἡ χοροεσπερίδα τῆς φίλης της θὰ συγκέντρωνε ἄτομα μὲ κάποιο ἐνδιαφέροντα. Ἂν καὶ οἱ πνευματώδεις δὲν τὴν συγκινοῦν καὶ μᾶλλον τὴν ἀπωθοῦν, γιὰ νὰ μὴν πούμε τὴν φοβίζουν, ἐκεῖνο τὸ βράδυ σ' ἕνα φλύαρο νέο πορφυρισμένο μὲ τὴν χρυσόσκονη τῆς φιλολογικῆς γνώσεως, ἀφέθηκε νὰ τὴν στροβιλίζῃ. Μωρολογίες ἄκουσε πολλὲς, στὴ διάρκεια τοῦ χοροῦ των. Ἀνέχτηκε ἀκόμα καὶ τὴν ἀπαίτησή του νά... ἐφάπτωνται οἱ παρειές τους στὸ ταγκό! Ἔτσι, μὲ καθυστέρηση βραδυπορούντος βοηθητικοῦ στὶς ἀναβάσεις, οἱ πρῶτες πρωϊνὲς ὧρες, τὴν βρίσκουν πιὸ ἀλέγρα, ἀπομακρυσμένη ἀπὸ τὸν ἑαυτόν της, ἀπαλλαγμένη ἀπὸ τὴν μελαγχολία τοῦ μονίμου τέλματος! Κατέφυγε στὸν καθρέπτη, ὄχι ἀπὸ φιλαρέσκεια, ἀλλὰ γιὰ νὰ γνωρίσῃ τὸ πρόσωπό της. Ὁ κόσμος της, ἡ πράσινη βίλλα καὶ τὰ πλάσματα τῆς φαντασίας της, διεγράφησαν μὲ τὸ νοτισμένο ἀπ' τὸ ποτό, σφουγγάρι...Καὶ δὲν ἔφτανε τὸ χάλι- γκάλι ἢ καὶ οἱ ποιὸ σύγχρονοι ξέφρενοι χοροί. Ἐπεδόθηκε καὶ στὴν ἐκμάθηση τοῦ λαϊκοῦ χοροῦ τῆς μόδας... Χόρευε καὶ συρτάκι! Εἶχε θαυμάσει στὴν ὀθόνη τὴν ἀντοχὴ τοῦ σκληροτράχηλου Ζορμπᾶ. Καὶ νά, τώρα, χωρὶς νὰ παριστάνῃ τὸν Κουήν, ποὺ καὶ τούτη ἡ εὔθραυστη δεσποινίδα ἀγωνίζεται νὰ ἀποδώσῃ στὸ συρτάκι. Τὰ χειροκροτήματα ρυθμίζουν τὰ βήματά της, κι' ἐκείνη ἰσορροπεῖ, λυγίζει τὰ γόνατα, πετάγεται σᾶν κουρδισμένη... Χορεύει συρτάκι!!!

★

Ἡ ἀφήγηση μιᾶς φίλη της, ἐξίσου λεπτοκαμωμένης. Συμπληρώνει ὅ,τι παρέλειψε ἀπὸ τὴν περιγραφὴ τῆς διασκεδάσεως. Κι' ἐκφράζει τὸ θαυμασμό της γιὰ τὴν ἐπιδεξιότητα μὲ τὴν ὁποία ἡ φίλη της... ἀρίστευσε στὶς ἐξετάσεις της στὸ λαϊκὸ χορό.

—Ὑπῆρξε ἡ ἀποκάλυψη τῆς βραδυᾶς, συμπληρώνει κάποιος ἄλλος.

Καὶ ἡ φαρμακομύτα ἡ στρουμπουλὴ — ὅποιο διαιτολόγιο κι' ἂν ἀκολούθησε τοῦτο τὸ θηλυκὸ δὲν κατώρθωσε νὰ διατηρήσῃ μιὰ κάποια γραμμὴ κομψότητος — ἐρωτᾷ:

—Εἴχατε πρόχειρο στυπόχαρτο γιὰ τὰ τὴν μαζέψετε;

Δὲν εἶναι ἀδικαιολόγητος ὁ χαρακτηρισμὸς τῆς Μαρίας, ποὺ ἀπεκάλεσε τὴν κοντόχρονη «στραβοχυμένο λουκουμᾶ»!!!

★

Κοσμικότητες παρευλάνουν σήμερα ἀπὸ τὴ στήλη. Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀγνοηθῇ ἡ Μ... Ταξιδεύει τακτικὰ καὶ στὴν πρωτεύουσα. Παράλληλα μὲ τὶς μελέτες της γιὰ τὴν ἐπιστήμη ποὺ ἔχει προγραμματίσει, λαμβάνει μέρος καὶ σὲ συγκεντρώσεις φιλικῆς συντροφιᾶς. Ἐκεῖ ξεφυλλίζονται περιοδικὰ μόδας κι' ἀναπτύσσονται ἀπόψεις γιὰ τὴν ζωὴ τῆς αἴγιρον. Δὲν ἔχουν ἰδέα περὶ κοινωνικῶν συστημάτων καὶ ξεκοκκαλίζουν τὰ παραδάκια, ποὺ μὲ πολλὲς στερήσεις τοὺς ἐξασφάλισε ὁ μπαμπᾶς. Ἀπὸ τώρα σκέπτονται τὶ θὰ φορᾶνε ὅταν γίνουν κυρίες! Οἱ «ψύλλοι» μπῆκαν στ' αὐτ.ά τους ὕστερα ἀπὸ τὸ γάμο τῆς συμμαθήτριάς τους. Καὶ ἐνῶ συζητοῦνε γιὰ σέϊ καὶ γιὰ νέες παραγράφους τῆς νομοθεσίας τοῦ ἄγραφτου Κώδικος τῆς «Καλῆς συμπεριφορᾶς» τῶν σαλονιῶν τῆς πρωτευούσης, στὸ δίπλα δωμάτιο κυριαρχεῖ ἡ βροντώδης φωνὴ

●——ΣΥΝΕΧΕΙΑ
ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

ΣΗΜΕΡΟΝ ΚΥΡΙΑΚΗ 27 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ
ΣΤΟ
ΑΚΤΑΙΟΝ
μὲ τὸ μοντέρνο συγκρότημα τῶν
SPIDERS
ΑΚΤΑΙΟΝ — ΤΣΑΟΥΣΗ
ΤΗΛΕΦ. 94—45

ΚΕΝΤΡΟΝ
«AMORE»
ΘΕΟΔ. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ
ΕΚΑΤΟ ΜΕΤΡΑ ΠΡΙΝ ΤΗΣ «ΕΥΑΣ»
ΚΟΥΖΙΝΑ ΕΚΛΕΚΤΗ — ΜΕΖΕΔΕΣ ΠΙΚΑΝΤΙΚΟΙ
ΜΠΥΡΑ ΦΙΑΛΗ
ΟΛΟΙ ΤΟ ΡΑΝΤΕΒΟΥ ΣΑΣ ΣΤΟ
"AMORE"
ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΑΝΤΖΟΥΛΑΤΟΣ
«Α» καὶ «Ω», δυὸ μεγάλα μυστήρια. Δυὸ μεγάλοι σταθμοί. ΒΑΠΤΙΣΙΣ ΚΑΙ ΓΑΜΟ